

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **S. P.**, nar. X, státní příslušnost Běloruská republika, t.č. neznámého pobytu, posledně Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková, zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě ze dne 17.2.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2017 č.j. OAM-322/DS-PR-P18-2017,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 17.2.2017 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2017 č.j. OAM-322/DS-PR-P18-2017, jímž byla označena za nepřipustnou jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon**), a řízení bylo dle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno a Švédské království (dále jen **Švédsko**) bylo určeno jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení či Dublinské nařízení a Dublin III**). Žalobce namítl porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., *správního řádu* (dále jen **s.ř.**), neboť správní orgán má postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Dále správní orgán*

nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 s.ř.), neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 50 odst. 2 a 3 s.ř.), nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo (§ 50 odst. 4 s.ř.), neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 s.ř.), odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, co se týče uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu (§ 68 odst. 3 s.ř.), správní orgán nepřihlédl k intertemporálním ustanovením Dublinského nařízení, pročez aplikoval nesprávní právní předpis (čl. 49 Nařízení) a dále byl porušen čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen *Úmluva*) spolu s ust. § 2 odst. 1 s.ř., jelikož správní orgán nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a v této souvislosti je rovněž vázán Úmluvou.

Žalobce považoval za zásadní žalobní námitku porušení jeho procesních práv (konkrétně čl. 5 Nařízení), jelikož s ním nebyl veden osobní pohovor a ani nedostal možnost předložit informace významné pro určení dalšího příslušného státu. Odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26.5.2016, č.j. 46Az 3/2016-32. Žalobce po poradě s právním zástupcem v průběhu svého zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců správnímu orgánu listem ze dne 14.2.2017, společně s důkazy, uvedl, že je rodinným příslušníkem státního příslušníka České republiky (dále jen *ČR*). Tuto skutečnost žalobce správnímu orgánu v průběhu řízení neuvedl, jelikož nebyl o uvedené skutečnosti, významné z hlediska posouzení příslušné země k rozhodnutí o jeho azylové žádosti, poučen.

Dále se žalobce dovolával práva na rodinný život v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i podle ustanovení článku 14 preambule nařízení Dublin III. Správní orgán byl povinen ve smyslu preambule nařízení Dublin III (bod 14) mít na mysli v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a s Listinou základních práv Evropské unie při uplatňování tohoto nařízení především respektování rodinného života. Rovněž podle preambule nařízení Dublin II (bod 6) by měla být celistvost rodiny zachována do té míry, pokud je to slučitelné s ostatními cíli, o jejichž dosažení se usiluje stanovením kritérií a postupů pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl. K tomuto odkázal i na čl. 17 Nařízení.

Správní orgán vůbec neuvedl, jakým způsobem měl žalobce možnost svůj pobyt na území legalizovat podle zákona o pobytu cizinců a obecné konstatování, bez uvedení odkazu na konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců, považoval žalobce za nedostatečnou úvahu správního orgánu. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce společně s žalobou *požádal o přiznání odkladného účinku žalobě*. Usnesením zdejšího soudu ze dne 2.3.2017, č.j. 60Az 10/2017-34 byl jeho návrh zamítnut.

Napadeným rozhodnutím ze dne 9.2.2017 č.j. OAM-322/DS-PR-P18-2017, žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona za nepřípustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona zastaveno. Stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení je Švédské království. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 9.2.2017 žalovaný uvedl, že dne 24.1.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č.j. KRPA-29845-24/ČJ-2017-000022, ze dne 25.1.2017, zajištěn podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení

s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o *pobytu cizinců na území ČR*, v platném znění (dále jen ***zákon o pobytu cizinců***), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Švédsku dne 5.8.2014, ve Spolkové republice Německo (dále jen ***Německo***) dne 4.5.2015 a opětovně ve Švédsku dne 16.5.2016. Žalovaný zároveň obdržel informaci od Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, o zajištění žalobce, součástí informací byl Protokol o podání vysvětlení ze dne 25.1.2017, č.j. KRPA-29845/ČJ-2017-000022, ve kterém žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný. Z Běloruska vycestoval dne 12.5.2016 do Švédska. Cestoval bez cestovního dokladu v úkrytu v nákladním automobilu. Po příjezdu do Švédska mu kamarád poradil, kam má jít podat žádost o azyl, do obce Solno. Tam mu sdělili, že má jít do města Marsta. Tam požádal o azyl. Pak bydlel 800 km severně od Stockholmu ve vesnici Jorn. Následně s kamarádem vycestoval do Stockholmu. Chtěl si vyřídit povolení k zaměstnání, ale to se mu nepovedlo, neměl žádný doklad totožnosti. Do ČR přicestoval ze Švédska dne 20.1.2017, osobním automobilem přes Dánsko a Německo. Přicestoval do Prahy, kde žije jeho kamarádka, u které bydlí, je to občanka ČR, st. přísl. Ukrajina. Celá jeho rodina bydlí v Bělorusku. V ČR nemá žádné rodinné vazby. Žalobce dále připustil, že žádal o azyl ve Švédsku již v roce 2014 a v Německu v roce 2015. Z Německa byl vrácen do Švédska na základě Dublinského nařízení. Nemá žádné povolení k pobytu. Je zdravý, neužívá žádné léky. Dne 7.2.2017 byl s žalobcem proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka do jazyka ruského. Žalobce uvedl, že poprvé odjel do Švédska v roce 2014 a požádal tam o azyl, byl v Goteborgu, Bongtsfors. Ve Švédsku pobýval asi 4 měsíce. V listopadu 2014 odjel do Německa, byl v Norimberku, Regensburgu a ve Floss. V říjnu 2015 dostal dopis, že by měl opustit Německo. Několik měsíců žil v Plzni. Má tam přítelkyni, Ukrajinu, která má české občanství. Z Plzně odjel nelegálně do Běloruska. Žil ve vesnici Tsinkovtsi. Matka mu poradila, aby odjel opět do Švédska. Odjel do Solna, kde je azylový úřad. Dále do města Marsta, kde požádal o azyl. Byl ubytován ve vesnici Jorn, 800 km od Stockholmu. V listopadu 2016 odjel do Stockholmu. Do ČR přicestoval 20.1.2017 přes Dánsko a Německo. Chtěl si tu vyřídit na běloruské ambasádě dokument k potvrzení totožnosti. Žalobce nejprve uvedl, že pas ztratil, následně, že mu jej vzaly úřady. Dále sdělil, že má přítelkyni v Plzni na Slovanéch. Jeho zdravotní stav je normální, lékařskou péči nepotřebuje. Kdyby nepotřeboval průkaz totožnosti, vrátil by se do Švédska a dokončil by azylové řízení. Následně uvedl, že chce zůstat v ČR, kde má dva roky přítelkyni. Žalovaný k výše uvedenému konstatoval, že výpovědi žalobce jsou zmatečné, rozporuplné a nepodložené žádnými průkaznými podklady.

Žalovaný nejdříve zkoumal, zda není ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, podané jím ve Švédsku a Německu, přitom odkázal na čl. 3 odst. 1 a čl. 7 Nařízení. Žalobce je osobou zletilou, tedy kritérium dle čl. 8 Nařízení nelze v jeho případě aplikovat. Na území ČR nepobývají žádní členové rodiny žalobce požívající mezinárodní ochrany (kritérium dle čl. 9 Nařízení). Jak vyplývá z cizineckého informačního systému a policejního protokolu žalobce, na území ČR nepobývají žádní členové jeho rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé (kritérium dle čl. 10 Nařízení). Žalobce není držitelem

platného povolení k pobytu ČR (kritérium dle čl. 12 odst. 1 Nařízení). Ani kritérium dle čl. 13 odst. 1 Nařízení nemůže být v případě žalobce ve vztahu k ČR aplikováno. Žalobce není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti, a proto v jeho případě nemůže být aplikováno ani toto kritérium (čl. 14 odst. 1 Nařízení.) Neučinil žádost o mezinárodní ochranu v ČR v tranzitním prostoru letiště (kritérium dle čl. 15 Nařízení).

Žalovaný konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, podané jím ve Švédsku a Německu. Čl. 17 odst. 1 Nařízení upravuje diskreční ustanovení. Dle tohoto ustanovení může každý členský stát posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Na základě toho, se správní orgán dále zabýval skutečností, že žalobce má na území přítelkyni. Žalobce se o přítelkyni zmínil až při pohovoru v rámci dublinského řízení. Do policejního protokolu sdělil, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, má v Praze jen kamarádku. Dále je nutné uvést, že žalobce s přítelkyní nesdílí společnou domácnost, trvale s ní nežije. Žalobce mohl svou situaci řešit a legalizovat si svůj pobyt v ČR podle cizineckého zákona, což však neučinil. Žalovaný nakonec uvedl, že neshledal důvody pro postup podle čl. 17 odst. 1 Nařízení. Podle 3 odst. 2 Nařízení, pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC je zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Švédska jako prvním členském státě Evropské unie, a proto je Švédsko příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinné přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení.

Žalovaný se následně zabýval posouzením tzv. systematických nedostatků dle čl. 3 odst. 2 Nařízení, přičemž dospěl k závěru, že v případě Švédska neexistují důvody, domnívat se, že k těmto dochází. Z výpovědi žalobce je patrné, že by se do Švédska vrátil, pokud by nepotřeboval průkaz totožnosti, a vyčkal tak výsledku azylového řízení. Z toho je zřejmé, že ani sám žalobce nemá žádné obavy z tamního azylového systému. S ohledem na výše uvedené požádal žalovaný dne 27.1.2017 Švédsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a dne 31.1.2017 obdržel informaci, že Švédsko uznalo svou příslušnost k posouzení této žádosti. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla ve vztahu k ČR shledána nepřijatelnou, správní řízení o této žádosti žalovaný v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona zastavil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě dne 6.3.2017 neuznal žádnou z námitek žalobce důvodnou a mimo jiné uvedl, že s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení s.ř. či Nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Ze správního spisu jasně vyplývají následující skutečnosti, které si žalovaný v průběhu řízení obstaral a to, že žalobce byl dne 24.1.2017 zadržen při nelegálním pobytu v ČR a v souladu s čl. 17 odst. 1 Nařízení byly žalobci sejmuty otisky prstů a z výsledků porovnání v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany ve Švédsku dne 5.8.2014 a v Německu dne 4.5.2015 a opětovně ve Švédsku dne 16.5.2016. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že ČR není příslušná k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Nesouhlasil ani s žalobní námitkou týkající se porušení procesních práv žalobce, neboť s ním byl dne 25.1.2017 sepsán Policií ČR Protokol o vyjádření účastníka správního řízení, ve

kterém uvedl skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života pobytu ve Švédsku, Německu a v ČR. Následně dne 7.2.2017 byl s žalobce proveden pohovor v rámci řízení dle Nařízení za přítomnosti tlumočníka do jazyka ruského, kdy znovu uvedl skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života a pobytu ve Švédsku, Německu a v ČR. Dle žalovaného nebyl žalobce žádným způsobem krácen na svých procesních právech a byl s ním proveden pohovor, kde měl možnost uvést veškeré skutečnosti týkající se jeho osoby.

Též žalovaný sdělil, že v rámci svého rozhodnutí řádně posoudil zásah do soukromého a rodinného života žalobce a také dostatečně odůvodnil skutečnost možnosti legalizace pobytu žalobce na území ČR v rámci zákona o pobytu cizinců. Žalobce se o přítelkyni zmínil až při pohovoru v rámci dublinského řízení. Do policejního protokolu sdělil, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, má v Praze jen kamarádku. Žalobce s přítelkyní nesdílí společnou domácnost, trvale s ní nežije. Svou situaci mohl řešit a legalizovat si svůj pobyt v ČR podle cizineckého zákona, což však neučinil.

Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, sp.zn. 49 Az 18/2015. Na aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Z Dublinského nařízení ani neplyne povinnost správního orgánu odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění.

K příslušnému Švédsku žalovaný uvedl, že jde o plnohodnotného člena Evropské unie a nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Švédsku. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.2.2017 i vyjádření žalovaného ze dne 6.3.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 9.2.2017 žalobci doručeno dne 15.2.2017.

*Žalobce ve vyjádření ze dne 7.3.2017 oznámil soudu, že vzhledem k maximální době zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**) v souladu s článkem 28 Nařízení je jeho přítomnost v ČR pravděpodobná jenom do data 14.3.2017. Vzhledem k tomu, že žalobce nesouhlasil s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání, požádal soud o jeho nařízení před uvedeným datem. V případě, že na základě úkonů v rámci Dublinského řízení dojde k jeho předání do přijímající země před termínem jednání, požádal soud o obstarání a realizaci jeho převozu z území Švédska na území ČR za účelem zabezpečení jeho účasti na ústním jednání, vzhledem k tomu, že svou osobní účast na jednání výslovně žádal a považoval za nezbytnou.*

Dne 29.3.2017 bylo soudem telefonicky zjištěno, že žalobce byl dne 16.3.2017 propuštěn ze ZZC a předán v rámci Dublinského nařízení do Švédska.

Ústního jednání konaného dne 13.4.2017 se zúčastnil zástupce žalobce a zástupce žalovaného. Zástupce žalobce uvedl, že s ním není v žádném kontaktu; dále setrval na podané žalobě a sdělil mimo jiné, že žalobce žádal soud o zohlednění svého rodinného a soukromého

života, který rozvíjel na území ČR a domáhal se postupu žalovaného dle čl. 17 Dublinského Nařízení z důvodu, že svůj případ považuje za hodný zvláštního zřetele. Předložil soudu aktuální rozhodnutí NSS ze dne 28.3.2017, č.j. 6 Azs 16/2017-61, ve kterém NSS v obdobné věci konstatoval, že v případě, že osoba, se kterou je vedeno Dublinské řízení má na území ČR rozvíjející se rodinný a soukromý život, jde o situaci hodnou zvláštního zřetele a správní orgán má povinnost odůvodnit nevyužití diskreční pravomoci dle článku 17 Dublinského Nařízení. Zástupce žalobce dále uvedl, že dne 16.3.2017 došlo k realizaci předání žalobce do Švédska. Žalobce vyslovil nesouhlas s rozhodnutím bez jednání z důvodu, že má zájem svůj rodinný a soukromý život také prokázat zdejšímu soudu. Navrhl soudu výslech svůj a také výslech své partnerky. Závěrem zástupce žalobce navrhl, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil. *Zástupce žalovaného* mimo jiné uvedl, že přemístěním žalobce do příslušného členského státu nebylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého života. Z citovaného rozsudku NSS plyne pro správní orgán povinnost odůvodnit neaplikaci čl. 17 v případech hodných zvláštního zřetele. V případě žalobce jsou to tedy jeho soukromé vztahy na území ČR, které nespádají pod aplikaci kritérií Dublinského Nařízení, nicméně neplyne z tohoto rozsudku povinnost článek 17 vždy aplikovat. Na závěr uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, setrval na závěru, že státem příslušným k posouzení žádosti je Švédsko a navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 *s.ř.s.* soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 25 písm. i) zákona se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Dle § 10a písm. b) zákona je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 3 bod 1 Nařízení členské státy posuzují každou žádost o azyl podanou příslušníkem třetí země na hranici nebo na jejich území kterémukoli z nich. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Dle *čl. 3 bod 2 věta první Nařízení* pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle *čl. 7 bodu 1 a 2 Nařízení* kritéria k určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole. Členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.

Dle *čl. 49 Nařízení* toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie. Použije se na žádosti o mezinárodní ochranu podané v období od prvního dne šestého měsíce po vstupu tohoto nařízení v platnost a od tohoto dne se bude používat pro všechny žádosti o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět bez ohledu na datum učinění žádosti. Členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, která byla učiněna před tímto dnem, se určí v souladu s kritérii, která jsou stanovena v nařízení (ES) č. 343/2003.

Podle *čl. 17 bodu 1 věty první Nařízení* odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Dle *čl. 17 bodu 2 věty první Nařízení* členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v článcích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Předmětem sporu je otázka, zda v případě žalobce správní orgán správně aplikoval ustanovení Nařízení a posoudil jednotlivá kritéria pro určení příslušného členského státu, zejména ve vztahu k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, a zda přitom nedošlo k porušení ustanovení správního řádu.

Dne 24.1.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a zajištěn v ZCC. Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, zda není ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, podané jím ve Švédsku a v Německu. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií v článcích 8 až 15 Nařízení, přičemž nenašel důvod žádné z nich aplikovat.

Žalobce namítal porušení jeho procesních práv (konkrétně čl. 5 Dublinského nařízení), jelikož s ním nebyl veden osobní pohovor a ani nedostal možnost předložit informace významné pro určení dalšího příslušného státu. Ze správního spisu však vyplývá, že dne

25.1.2017 byl s žalobcem sepsán Policií ČR Protokol o vyjádření účastníka správního řízení, ve kterém uvedl mimo jiné i skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života. Dále dne 7.2.2017 byl proveden pohovor se žalobcem v rámci řízení dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, kdy se žalobce opět mimo jiné vyjádřil ke svému rodinnému a soukromému životu, přičemž v rámci obou pohovorů uváděl rozdílné skutečnosti. Soud v tomto směru odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26.5.2016, č.j. 46Az 3/2016-32, kde je mimo jiné uvedeno, že: „*Soud nejprve uvádí, že přestože pokládá za vhodnější, aby osobní pohovor vedl přímo orgán rozhodující v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, pokládá obecně za přípustné, aby byl osobní pohovor veden jiným orgánem než žalovaným a rovněž připouští možnost vést tento pohovor v rámci jiného správního řízení (např. zde řízení o povinnosti opustit území podle zákona o pobytu cizinců). Rozhodné pro posouzení takového výsledku je jeho obsah, tj. otázka, zda měl žadatel v průběhu posuzovaného výsledku možnost uvádět skutečnosti podstatné pro určení příslušného státu podle kapitol II. ~ IV. nařízení č. 604/2013. Zejména musí být žadatel dotázán na případný pobyt svých rodinných příslušníků v některých členských státech a rovněž na případné další skutečnosti bránící jeho návratu do jinak příslušného státu podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013. Rovněž musí být srozumitelným způsobem poučen o tom, že tento výsledek může být pokládán za osobní pohovor ve smyslu nařízení č. 604/2013. Výše uvedené podmínky jsou nezbytné k zajištění práva žadatele na spravedlivý proces, zejména práva být v řízení slyšen a uvádět pro věc významné skutečnosti.*“ Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že nedošlo k porušení procesních práv žalobce, jelikož dle spisového materiálu má soud za prokázané, že s žalobcem byl sepsán protokol o vyjádření a proveden pohovor, proto tuto námitku neshledal důvodnou.

Dále žalobce namítal nedostatečné posouzení zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života, když správní orgán neuvedl, jakým způsobem měl možnost svůj pobyt na území legalizovat podle zákona o pobytu cizinců. K této námitce soud uvádí, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu. Skutečnost, že žalobce má na území ČR přítelkyni není důvodem, který by sám o sobě byl možný podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu. Tuto skutečnost navíc žalobce sdělil až při pohovoru dne 7.2.2017 a v tomto směru je nutné konstatovat, že žalobcova výpověď se v mnoha částech velmi liší. Ať již ohledně jeho vztahu s přítelkyní, kterou nejprve označuje pouze za kamarádku (Protokol ze dne 25.1.2017), následně tvrdí, že jí má rád a chce si jí vzít, tak i ohledně místa jeho pobytu na území ČR, kdy nejprve tvrdí, že bydlí právě u kamarádky v Praze a následně, že žije s přítelkyní v Plzni, proto se změna ve výpovědi žalobce jeví jako účelová.

Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu(dále jen **NSS**) ze dne 21.5.2010, č.j. 6 Azs 5/2010, který mj. konstatoval: „*V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezabývá jej to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR.*“ NSS již mnohokrát judikoval, že primárním účelem azylového řízení není legalizace pobytu cizince na území ČR. Např. v rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č.j. 7 Azs 234/2005-48, NSS

výslovně uvedl, že „zákon o azylu sám určuje poměrně striktní pravidla, která musí žadatel o azyl, v případě, že chce získat azyl, splnit. To však není případ stěžovatele, který zcela zjevně zneužívá azylovou proceduru k legalizaci pobytu na území České republiky, což však nikdy nebylo účelem azylového řízení.“ Žalobce, jak sám uvedl v průběhu řízení, nemá na území ČR žádné příbuzné a skutečnost, že zde má přítelkyni, nelze samu o sobě podřadit pod azylové důvody, navíc jeho výpověď týkající se přítelkyně byla značně rozporná, proto soud i tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalovaný tedy správně poukázal na to, že žalobce mohl svůj pobyt řešit v rámci zákona o pobytu cizinců. Není povinností orgánů ČR, zejména v rámci řízení o azylu, vysvětlovat cizincům ze třetích zemí, jakým způsobem mohou legalizovat svůj pobyt v ČR, pokud jim je zamítnuta žádost o mezinárodní ochranu, nebo je řízení zastaveno, protože o ní nejsou zdejší orgány příslušné rozhodovat. Pokud má jakýkoliv cizinec zájem žít v ČR a pobývat zde legálně, musí si z vlastní iniciativy získat potřebné informace a povolení; za tímto účelem pak může samozřejmě využít právní pomoci advokáta nebo organizace, která se tímto zabývá.

K námitce možnosti aplikace čl. 17 Nařízení soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem žalovaného, který uvedl, že na jeho aplikaci není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Dublinské nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. Jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených Nařízením. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Ostatně i v žalobcem předloženém rozsudku NSS ze dne 28.3.2017 č.j. 6 Azs16/2017-61 tento soud uvedl, že *obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. ... v posledním citovaném rozsudku dospěl NSS k právnímu závěru, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, správní orgán je povinen učinit úvahu, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění.* Dále pak NSS v závěru uvedl, že *...pro nyní posuzovaný případ, kdy stěžovatel nenamítá hrozbu porušení zákazu nelidského či ponižujícího zacházení, ale namítá zásah do rodinného života, jsou rozhodné již citované závěry z rozsudků ze dne 5.1.2017, č.j. 2 Azs 222/2016 – 24, a ze dne 12.1.2017, č.j. 5 Azs 229/2016 - 44, v nichž soud dovodil, že v případech hodných zvláštního zřetele je povinností správního orgánu odůvodnit nevyužití diskrečního oprávnění. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že v jeho konkrétní situaci se jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neboť stěžovatel měl na území České republiky družku a malé dítě, o které se staral. Jak správně poukázal žalovaný ve vyjádření, nařízení Dublin III výslovně nepočítá s kritériem určení příslušnosti založeným na legálním pobytu rodiny žadatele o mezinárodní ochranu, nejsou-li tito rodinní příslušníci zároveň žadateli o udělení mezinárodní ochrany či poživateli mezinárodní ochrany. Situaci stěžovatele tak nebylo možné řešit za pomoci jednotlivých kritérií příslušnosti, týkajících se rodinných příslušníků. Nejvyšší správní soud uznává, že žalovaný se s námitkou zásahu do*

rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy vypořádal, a to z různých hledisek: délky pobytu stěžovatele na území, nelegálnosti jeho pobytu, absence snahy řešit pobytovou situaci v době, kdy byl ještě držitelem oprávnění k pobytu ve Švédsku, a také z hlediska situace jeho družky, která má další dvě děti, o kterých se stěžovatel nezmínil, a mohou být oporou pro družku. V napadeném rozhodnutí však chybí úvaha o nevyužití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III, přičemž jak plyne z výše citované judikatury, za takovýchto skutkových okolností jako v posuzovaném případě má správní orgán tuto úvahu učinit. Tyto závěry neznamenal, že žalovaný má povinnost diskreční ustanovení aplikovat, má se však otázkou jeho nevyužití zabývat s ohledem na specifické okolnosti hodné zřetele, a to v případě stěžovatele s ohledem na tvrzený zásah do práva na jeho rodinný život z důvodu, že na území České republiky trvale žije družka a malé dítě stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto kasační námitku důvodnou. Na základě shora uvedeného soudu nezbyvá než konstatovat, že odkaz na shora uvedený judikát NSS podporuje naopak správnost postupu žalovaného, který se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval i úvahou o možné aplikaci čl. 17 Nařízení z důvodu žalobcem zmíněné přítelkyně žijící na území ČR. Přesvědčivě pak žalovaný zdůvodnil, proč nelze právě v případě žalobce dle tohoto článku postupovat. Soud k tomuto dodává, že situace žalobce je zcela odlišná od případu řešeného před NSS. I za předpokladu, že má žalobce na území ČR přítelkyni, ovšem ohledně jejich vztahu uvádí nejasné informace, které v průběhu řízení pozměňuje, nelze hovořit o případu hodném zvláštního zřetele, jakým je případ, kdy žalobce má prokazatelně na území ČR družku a vlastního potomka, o něhož dlouhodobě pečoval, tedy předání žalobce do jiného členského státu může být velkým zásahem do fungování celé rodiny. Tvrzení žalobce v této věci nijak nenaznačují, že by měl v ČR tak silné rodinné vazby.

Soud má za prokázané, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany nejprve ve Švédsku dne 5.8.2014, dále v Německu dne 4.5.2015 a opětovně ve Švédsku dne 16.5.2016. V tomto směru soud upozorňuje žalobce, že žalovaný aplikoval správně Nařízení Dublin III. v souladu s čl. 49 Nařízení, neboť v době podání první žádosti žalobce již byly veškeré nové žádosti posuzovány dle tohoto platného nařízení. Soud se domnívá, že tato žalobní námitka neměla být součástí žaloby žalobce a byla do žaloby převzata z jiné kauzy.

Jelikož žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Švédska, jakožto prvním členském státě Evropské unie, byly dány podmínky pro aplikaci čl. 3 Nařízení, dle kterého bylo primárně právě Švédsko příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany s povinností přijmout žalobce zpět na své území. Žalobce byl dne 16.3.2017 propuštěn ze ZZC a předán do Švédska, což potvrdil při jednání před soudem i jeho zástupce. Osobní účast žalobce na jednání nebyla s ohledem na obsah soudního spisu nutná a zajištění jeho transportu zpět do ČR by vyžadovalo neúměrné náklady, které by byly vynaloženy bezúčelně.

Soud také zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování k prokázání rodinného a soukromého jeho života, a to jeho výsledk i výsledk jeho partnerky O. F. z důvodu nadbytečnosti, neboť skutková zjištění případu byla pro rozhodnutí ve věci dle názoru soudu dostatečná a nevznikly důvodné pochybnosti o skutkovém stavu.

Závěrem soud uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR, a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Švédsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil. Žalovaný neporušil nejen žádná z namítaných ustanovení správního řádu, které navíc žalobce namítal zcela obecně a nijak nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje rozpor v jednání žalovaného s tímto zákonem, a v čem mu mohla být způsobena újma, ani žádné jiné předpisy. Současně s ohledem na výše uvedené nelze říci, že by rozhodnutím žalovaného byla jakýmkoliv způsobem poškozena práva žalobce na rodinný a soukromý život.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 13. dubna 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně